

РЕШЕНИЕ

№ 294

гр. София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 20.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **12204** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 124, вр. чл. 97 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Г. Х. Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 26, чрез адв. Д. Д., против Заповед № РД-10-13/17.11.2021 г. на председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на Г. Л. е наложено дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца“.

Жалбоподателката счита оспорената заповед за неправилна, незаконосъобразна и постановена при съществени нарушения на административно-производствените правила. Излага съображения, че в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не се съдържа описание на конкретно извършено нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. Твърди, че в хода на дисциплинарното производство не е дадена възможност на служителя да предостави писмени обяснения и да бъде изслушан за конкретното деяние, за което дисциплинарно наказващия орган допуска, че може да представлява дисциплинарно нарушение. Твърди, че в кръга на служебните задължения на жалбоподателката по никакъв начин не е включено да извършва контрол и разпореждане с функционирането на СИМ- карти, ползвани от служители на КПКОНПИ, нито да идентифицира кой служител, коя карта използва. Твърди още, че не е била уведомена за образуваното дисциплинарно дело, не е изслушвана от дисциплинарния съвет, нито ѝ е дадена възможност да представи пред него

доказателства, което представлява нарушение на изискването на чл.96, ал. 2 от ЗДСл. Счита, че всички юридически факти, квалифицирани като дисциплинарни нарушения, са преклудирани, доколкото в заповедта е посочен период от време от 01.12.2018 г. до датата на издаването ѝ, в който се твърди да са извършени дисциплинарните нарушения. Въз основа на изложеното се претендира обжалваната заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата по изложените съображения и представя подробни писмени бележки, претендира разноски.

Ответникът, председателят на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), чрез процесуален представител по делото, моли за постановяване на решение, с което заповедта да бъде потвърдена. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Г. Х. Л. е държавен служител, назначена на длъжност главен експерт в отдел „Бюджет и счетоводство“, дирекция „Финансово стопански дейности и управление на собствеността“ в Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ). На 17.09.2021 г. с докладна записка вътр. № ЦУ-01-20195/17.09.2021 г., адресирана до главния секретар на КПКОНПИ, директорът на дирекция „Финансово стопански дейности и управление на собствеността“ (ФСДУС) сигнализира за установено ползване на мобилни услуги от служебна СИМ-карта с телефонен номер [ЕГН] от П. Г., който не е служител на КПКОНПИ, считано от 01.12.2018 г.

С оглед предоставените в докладната записка данни и в изпълнение на разпореждане на главния секретар на КПКОНПИ по писмо от директора на дирекция ФСДУС - вътр. № ЦУ-01- 20469/21.09.2021 г./л. 108/, Г. Л. представя на 21.09.2021 г. обяснителна записка с вътр. № ЦУ-01-20471/21.09.2021 г. /л.105/.

Жалбоподателката е дала обяснения с вътр. № ЦУ 01-21202/01.10.2021 г. до председателя на КПКОНПИ /л. 90/, в които се посочва, че причината, поради която посочената СИМ-карта с телефонен номер [ЕГН] е включена във фактурата и се заплаща от бюджета на КПКОНПИ е, че „същата не е била изрично изключена от нея“.

Със Заповед №РД-06-808/22.10.2021 г. на председателя на КПКОНПИ /л. 80/, е заповядано на Дисциплинарния съвет на КПКОНПИ да образува дисциплинарно дело за изясняване на фактите и обстоятелствата по наличие на извършени нарушения от жалбоподателката.

Със Заповед № РД-06-71/15.09.2021 г. на председателя на КПКОНПИ, изменена със Заповед № РД-06-803/20.10.2021 г. е назначен дисциплинарен съвет при КПКОНПИ. С докладна записка с вътр. № ЦУ-01-23129#1 от 09.11.2021 г. /л. 22/ председателя на КПКОНПИ уведомява жалбоподателката, че на 12.11.2021 г. от 10:30 часа следва да се яви в кабинета на председателя на КПКОНПИ за изслушване, във връзка с образуваното дисциплинарно дело № 2/2021 г., докладна записка вътр. № ЦУ-01-20195/17.09.2021 г., обяснителна записка вътр. № ЦУ-01-20471/21.09.2021 г., доклад вътр. № ЦУ-01-20804/27.09.2021 г., писмо изх. № ЦУ-01-20806/27.09.2021 г. и писмени обяснения вътр. № ЦУ-01-21202/01.10.2021 г.

На 15.11.2021 г. в 14 ч. е проведено изслушване на Г. Л. пред председателя на КПКОНПИ, обективизирано в Протокол подписан от служителя, председателя на КПКОНПИ и присъствали на изслушването служители. В протокола е посочено, че председателя на КПКОНПИ е поканил Г. Л. за да изложи допълнителни обяснения относно изложената в докладна записка с вътр. № ЦУ-01-20195/17.09.2021г. /л. 110/ от директора на дирекция „Финансово-стопански дейности и управление на собствеността” фактическа обстановка. Г. Л. прави пояснението, че проблемът е, че няма Регистър на СИМ-картите и, че тя единствено може да предположи кой служител е напуснал. Няма ред, по който да получи тази информация и тя не е сред отговорните лица, които получават такава.

С Решение вътр. № ЦУ-01-22957#1 от 29.10.2021г./л. 18/ дисциплинарният съвет приема, че на Г. Х. Л., главен експерт в отдел „Бюджет и счетоводство”, дирекция „Финансово стопански дейности и управление на собствеността”, следва да бъде наложено наказание, предвидено в чл. 90, ал. 1, т. 4 от ЗДСл – „понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца до 1 година”. Д. съвет е приел, че в периода от 01.12.2018 г. до момента на издаване на решението, Г. Х. Л., главен експерт в отдел „Бюджет и счетоводство“, ФСДУС не е изпълнявала част от възложените и задължения, като не е направила анализ на разходите за мобилни услуги, не е удържала от служителите изразходените над лимита суми за мобилни услуги и не ги е осчетоводила, с което е осъществила състава на дисциплинарните нарушения, визирани в чл. 89, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗДСл. С поведението си е нарушила и разпоредбата на чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл, като не е спазила правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА). С бездействието си Г. Л. е нарушила и разпоредбите на чл. 6, ал. 2 от Етичния кодекс на КПКОНПИ. Прието е, че е не е изпълнила служебните си, вменени в т. 5 „Преки задължения“ от длъжностни характеристики, връчени на служителя, съответно на 30.11.2018 г., 16.11.2020 г. и на 17.12.2020 г., което води до осъществяване на състав на дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл.

По делото е представена дисциплинарната преписка в цялост.

След изискване с протоколно разпореждане на съда от 06.04.2022 г. /л. 161/, по делото са представени: договори за предоставяне на мобилни услуги на КПКОНПИ с „А1 България” ЕАД от 25.03.2021 г., 03.06.2019 г. и 15.03.2018 г.; Заповед № РД 06-796/19.10.2021 г. на Председателя на КПКОНПИ за определяне на месечни лимити за ползване на мобилни услуги; Заповед № РД 06-798/19.10.2021 г. на Председателя на КПКОНПИ за утвърждаване на Вътрешни правила и съответно утвърдените Вътрешни правила № РД02-00027/19.10.2021 г.; Заповед № ТД-162/15.11.2018 г. за прекратяване на служебното правоотношение на П. Г.; Обходен лист на П. Г.; Платежно нареждане от банкова сметка на КПКОНПИ в БНБ за постъпления от 08.10.2021 г. във връзка с изпратено писмо № ЦУ-01-20807/27.09.2021 г. до П. Г. за възстановяване на суми за ползване на мобилни услуги; Заповед № РД 06-735/21.09.2021 г. на Председателя на КПКОНПИ за възлагане на одитен ангажимент на звено „Вътрешен одит” във връзка с проверка на изпълнение на договори с „А1 България” ЕАД; Приложение № 1 към Формуляр за възражение срещу годишна оценка на изпълнението на длъжността № ЦУ-0101680/28.01.2021 г. /л.163-323/.

Със Заповед № РД-10-13/17.11.2021 г. на председателя на КПКОНПИ /л. 10-15/, е наложено дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца“

на жалбоподателката. С оспорената заповед председателят на КПКОНПИ е приел за установени същите нарушения, които са предложени от Дисциплинарния съвет на КПКОНПИ. Посочено е, че нарушенията са извършени виновно, но не се излагат мотиви за формата на вината.

Процесната заповед е връчена на оспорващата на 17.11.2021 г. Жалбата против заповедта е постъпила в КПКОНПИ на 01.12.2021 г. и е депозирана в съда на 07.12.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в преклузивния срок за обжалване на годен за оспорване административен акт и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК, счита жалбата за основателна.

Оспорваната заповед е издадена от материално компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия. Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗДСл, дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването. Процесната заповед е издадена от Председателя на КПКОНПИ, който съгласно чл. 14, ал. 1, т. 8 от Закона за ПКОНПИ е орган по назначаване по отношение на държавните служители и работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение в администрацията на Комисията. Следователно, оспорената заповед е издадена от административен орган, в кръга на правомощията предоставени му със закон.

Заповед № РД-10-13/17.11.2021 г. на ответника, е издадена в предвидената в чл. 97, ал. 1 от ЗДСл., писмена форма. Задължителните реквизити, които следва да съдържат административните актове от вида на оспорения, са посочени в т. 1-т. 7 от същата норма.

Дисциплинарната отговорност се ангажира при доказано дисциплинарно нарушение, което изисква по несъмнен начин да е установено от фактическа страна деянието (действие или бездействие), от обективна страна да е доказана неговата противоправност (обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение), от субективна страна да е налице вина на дееца във връзка с установен правнорелевантен резултат и да е налице причинна връзка между деянието и резултата. Само и единствено при установяване на всички елементи на нарушението от обективна и от субективна страна може да се приеме, че законосъобразно е ангажирана дисциплинарната отговорност на наказаното лице. Достигането до извод за законосъобразност на наложеното наказание предполага даване на надлежно описание на нарушението с всички негови съставомерни признаци.

При издаване на заповедта са допуснати множество съществени процесуални нарушения:

Първо, в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е посочено, че жалбоподателката е извършила „продължавано нарушение“ - с времетраене от 01.12.2018 г. до момента на издаване на заповедта /л.13-14/. Поради бланкетния обаче начин, по който в случая са описани нарушенията, не може да се извърши преценка за това кои всъщност са конкретните действия/бездействия, които осъществяват поотделно един и или различни състави на едно и също нарушение, периода, в който

са извършени, идентични ли са обстоятелствата, при които са извършени и еднородна ли е формата на вината, така че последващите да се явяват продължение от обективна и субективна страна на предишните „продължавано нарушение,, сочено в оспорената заповед. Респективно не може да се извърши преценка и кое е това трайно противоправно състояние, осъществяващо непрекъснато за определен период от време, от обективна и субективна страна състава на нарушението. За да се извърши обективна преценка досежно периода, в който са извършени нарушенията, респ. прекратено ли е противоправното поведение, не е достатъчно да се посочи, че през определен период държавният служител не е изпълнил служебните си задължения, а да се посочи конкретно неизпълнение на служебните задължения, т.е. да е налице изброяване на конкретни действия и бездействия, индивидуализирани по време, място и обстоятелства на извършване, което в случая не е сторено. Ето защо от една страна липсва конкретна дата за всяко едно от твърдените дисциплинарни нарушения, от друга страна периодът на същите е посочен непрецизно с оглед предвидените срокове чл.94 ал.1 от ЗДСл.за налагане на дисциплинарни наказания на държавният служител, поради което обжалваната заповед е незаконосъобразна.

Второ, в оспорваната заповед председателят на КПКОНПИ е посочил, че „При преценка тежестта на дисциплинарното нарушение с оглед обстоятелството, че нарушението не е еднократно, а продължавано, включва сложен фактически състав и множество нарушения, налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание в настоящия случай би било обосновано. /л.14 ред 6/“Най-тежкото, предвидено в ЗДСл наказание, е „уволнението“. То слага край на правната връзка между служителя и органа по назначаването, респективно съответната администрация, като прекратява служебното правоотношение, но в случая на жалбоподателката е наложено наказание „понижението в по-долен ранг за срок от 6 месеца“ т.е. заповедта е вътрешно противоречива с оглед изложените мотиви за тежестта на извършените нарушения от жалбоподателката и наложеното наказание.

Трето в закона за държавният служител в раздел II „Дисциплинарна отговорност“ е уреден подробно реда и вида дисциплинарни наказания, които могат да бъдат наложени на държавният служител. Липсва института на „продължавано нарушение“ подробно развит в обжалваната заповед. Подобен текст е уреден в нормата на НК - чл. 26 „продължавано престъпление“ /Изм. - ДВ, бр. 62 от 1997 г., изм. - ДВ, бр. 92 от 2002г./където е предвидено че разпоредбите на чл. 23 - 25 не се прилагат в случаите на продължавано престъпление - когато две или повече деяния, които осъществяват поотделно един или различни състави на едно и също престъпление, са извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове (ЗНА) (Изм. – ДВ, бр. 46 от 2007 г.) разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България. В ал. 3 е посочено, че наказателна, административна или дисциплинарна отговорност не може да се

обосновава съобразно предходната алинея. В случая закона е приложен по аналогия от органа. Основно положение, както в наказателното, така и в административното правоприлагане, е че органите на съдебната власт/административния орган не могат да запълват по аналогия съществуващата липса на изрична наказателна или административна норма с общия дух на закона, с обичая или с нормите на справедливостта. При аналогията се търси онова правно предписание, което макар и да е създадено за друг фактически състав, все пак би могло по някакъв начин да се приложи в случая, който подлежи на решаване, защото този случай в съществените си части прилича на първия. Основанието, което би позволило прилагането на едно и също предписание в единия и другия случай трябва да бъде еднакво. Поради всичко това и поради прилагането на едно правно предписание по аналогия винаги трябва да се съобразява не само с приликите, но и **с разликите в двата случая**, а не да става буквално и формално. При съществуващото законодателство е недопустимо органа да се позовава на института на “продължавано административно нарушение”, тъй като липсва законодателна рамка за неговото приложение с оглед разпоредбите на ЗДСл, и изричният текст на ал. 3 на чл. 46 от ЗНА.

Четвърто за да е законосъобразна една заповед за налагане на дисциплинарно наказание е необходимо да е доказано твърдяното дисциплинарно наказание и наложеното дисциплинарно наказание да е в съответствие с чл. 91, ал. 1 ЗДСл. За да бъде обаче едно деяние дисциплинарно нарушение е необходимо деянието да е извършено от служителя виновно - чл.89, ал.1 ЗДСл. Вината е субективното отношение на дееца към деянието, с което се осъществява дисциплинарното нарушение. Тя може да бъде под формата на умисъл - пряк или евентуален, или под формата на непредпазливост - небрежност или самонадеяност. Председателят на КПКОНПИ в процесната заповед е изложил мотиви, че служителката е извършила нарушенията виновно, но без да изложи мотиви по отношение на формата на вина. Всяка от формите на проявление на вината има свое собствено съдържание, т. е. отразява различно интелектуално и волево състояние на дееца. А без мотиви за виновно поведение на държавния служител не е налице елемент на фактическия състав на дисциплинарното нарушение - чл. 89, ал. 1 ЗДСл, защото само виновното осъществяване на дисциплинарните нарушения по чл. 89, ал. 2 ЗДСл са основание за налагане на дисциплинарно наказание. Липсата на мотиви за виновното поведение на жалбоподателя прави оспорената заповед също незаконосъобразна и на това основание. Формата на вина има и пряко отношение към размера на наказанието - чл. 91, ал. 1, т. 2 ЗДСл. В обжалваната заповед, както и в решението не е посочена формата на вина, което също е основание за отмяна на заповедта.

Въпреки наличието на основание за отмяна на заповедта на четири процесуални основания за пълнота на изложението следва да се посочи, че, заповедта също е материално незаконосъобразна, поради следното:

Изложеното в заповедта условно може да се обособи в следните няколко нарушения: (1) служителката не е изпълнявала част от възложените с т. 5 „Преки задължения“ в длъжностни характеристики, връчени на служителя, съответно на 30.11.2018 г., 16.11.2020 г. и на 17.12.2020 г., а именно „Следи преразходите на служебните мобилни телефони и ги начислява счетоводно“;

(2) не е извършила анализ на разходите за мобилни услуги, който и е бил вменен като ежемесечно задължение през периода 01.01.-31.12.2019 г.; (3) бездействала е по отношение на поставената задача с индивидуален работен план за 2020 г. за ежемесечно изготвяне на анализ на разходите за мобилни услуги за периода 01.01.-31.12.2020 г.; (4) в периода от 01.12.2018 г. до момента на издаване на процесната заповед -17.11.2021 г. е нарушавала и разпоредбата на чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл, като не е спазвала правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Налице е несъответствие между основаниято за налагане на наказанието, посочено в заповедта и описаните в нея нарушения, което създава неяснота за какви точно нарушения се наказва служителят - по чл. 89, ал. 2, т. 1, т. 2 от ЗДСл и т. 5 или единствено по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл. В случая дисциплинарната отговорност на Г. Л. е ангажирана по чл. 89, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 5 от ЗДСл, но в обстоятелствената част на заповедта са изброени нарушения по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл - неизпълнение на служебните задължения и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Видно от текста на чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл., за да е осъществено това нарушение е необходимо да е налице виновно неизпълнение на служебните задължения, т. е. нарушението се осъществява чрез бездействие. Следователно необходимо е било за лицето да съществува задължение да осъществи определено свое действие и въпреки това установено задължение, служителя да бездейства. От начина на описанието на фактите изложени в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, които са относими към възприетите от органа деяния, е видно, че органа е възприел наличие на няколко деяния от страна на жалбоподателката довели до нарушаване на различни нейни служебни задължения.

По отношение на вменено нарушение, състоящо се в неизпълнение на част от възложените с т. 5 „Преки задължения“ в длъжностни характеристики, връчени на служителя, съответно на 30.11.2018 г., 16.11.2020 г. и на 17.12.2020 г., съдът приема от представените по делото доказателства, включително писмените обяснения с вѓтр. № ЦУ- 01-21202/01.10.2021 г. на Г. Л., че в кръга на служебните и задължения по никакъв начин не е включено да извършва контрол и разпореждане с функционирането на СИМ-карти, ползвани от служители на КПКОНПИ, нито да идентифицира кой служител, коя карта ползва. В конкретния случай съдът намира за доказано твърдението на жалбоподателката, че в КПКОНПИ лисва редовно водена и надеждна база данни коя СИМ-карта от кой служител се ползва, кои СИМ-карти са върнати от освободени служители. Не се опроверга твърдението, че СИМ-картите на освободени служители не се закриват, а се предоставят впоследствие на нови служители, като междуременно за тези СИМ-карти се начисляват, дължат и заплаща фиксирани месечни такси, независимо дали се ползват.

В обяснителна записка вѓтр. № ЦУ-01-20471/21.09.2021 г. жалбоподателката е уточнила, че при напускането на П. Г., счетоводният отдел не е информиран за невѓрнатата от него S.-карта. Многократно са отправяни запитвания към отдел СДУС за установяване на новия ползвател на услугите по процесния телефонен номер. Видно от цитираната обяснителна записка, още през 2019

г. е била изготвена справка за СИМ-карти, които не се ползват или такива с непосочен в указателя на КПКОНПИ ползвател, сред които и СИМ-карта с въпросния номер 0882 517 141, с предложение за изключване на същите. По преценка на ръководството, СИМ-картата с номер 0882 517 141 тогава не е била включена в списъка за прекратяване. Следва да се съобразят и обстоятелството, че жалбоподателката е сезирала ръководството за проблеми, които са възникнали в хода на изпълнението на договорите с доставчика на мобилни услуги.

В подкрепа на горното представения обходен лист на прекратилия служебното си правоотношение с КПКОНПИ служител П. Г. с подпис на служебното лице К. И. е удостоверено, че напускащия служител „не дължи“ СИМ-карта. От датата на освобождаването на лицето в КПКОНПИ не е отразена достоверно информация, че служителят П. Г. е задържал СИМ-карта с номер 0882 517 141. Счетоводният отдел и жалбоподателката не са били уведомени, че картата се ползва от лице, което не е служител на КПКОНПИ. В тази връзка от представените по делото Договори за предоставяне на мобилни услуги на КПКОНПИ с „А1 България“ ЕАД от 25.03.2021 г., 03.06.2019 г. и 15.03.2018 г. е видно кои са контактните лица и на двете страни, които са отговорни за спирането и включването на СИМ-карти по договорите, за комуникацията между страните във връзка с изпълнението им и респективно сред тези лица не е включена жалбоподателката.

По отношение на вмененото нарушение, свързано с неизпълнението на задължението за извършване на анализ на разходите за мобилни услуги ежесечно през периода 01.01.-31.12.2019 г. и поставено като задача с индивидуален работен план за 2020 г. за периода 01.01.-31.12.2020 г., от представените доказателства е видно, че жалбоподателката е изпратила до прекия си ръководител М. Д. електронни писма /л. 158-160/, съдържащи обобщена справка за разходите за мобилни услуги, изготвена въз основа на база данни създадена от Г. Л. и уточнения за условията, при които е изготвена. В цитираните електронни писма са изложени факти относно проблемите, които се срещат при изпълнение на задълженията за отчитане и анализ на разходите за мобилни услуги на КПКОНПИ. Следователно не се установява наличието на виновно извършено от жалбоподателката нарушение на служебните задължения, което да обоснове реализирането на дисциплинарната и отговорност.

Съдът счита също, че от събраните по делото доказателства не може да се приеме, че поведението на жалбоподателката, във визирания в заповедта период от 01.12. 2018 г. до момента на издаване на заповедта, би могло да се характеризира като нарушение на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА) и разпоредбите на чл. 6, ал. 2 от Етичния кодекс на КПКОНПИ, а именно – „При изпълнение на служебните си задължения служителите следват поведение, което създава увереност в председателя на КПКОНПИ и членовете на Комисията, чиято дейност подпомагат, че могат да им се доверяват и да разчитат на тях и компетентността им“. В заповедта липсват обективирани обстоятелства за това, че жалбоподателката не е следвала поведение, което да създава увереност в председателя на КПКОНПИ и членовете на Комисията, че могат

да и се доверяват и да разчитат на нея и нейната компетентност. В заповедта не са посочени и обстоятелства по смисъла на чл. 5, ал. 2 от КПСДА, според който при изпълнение на служебните си задължения служителят следва поведение, което създава увереност у органите, чиято дейност подпомага, че могат да му се доверяват и да разчитат на него. Предвид факта, че органът не е посочил конкретно действие или бездействие, индивидуализирано по място, време, обстоятелства на извършване, което да е квалифицирано като конкретно виновно извършено дисциплинарно нарушение, не може да се обоснове търсенето на дисциплинарна отговорност за него.

По изложените съображения настоящият състав намира, че жалбата на Г. Л. се явява основателна и следва да бъде уважена, а оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което същият следва да бъде отменен.

С оглед изхода на производството основателна е претенцията на жалбоподателката за присъждане на направените по делото разноски в общ размер 910.00 лв., от които 900 лв., договорено и изплатено в брой адвокатско възнаграждение и 10 лв.–държавна такса. Възражението на ответника за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК счита за неоснователно предвид фактичестката и правна сложност на делото и обема на извършената правна защита и съдействие от процесуалния представител на жалбоподателя. Същевременно, съгласно чл. 8 ал.3 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г.) За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.

Водим от горното АССГ, I-во отделение, 34-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Х. Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 26, Заповед № РД-10-13/17.11.2021 г. на председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което и е наложено дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца“.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ) да заплати на Г. Х. Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 26, направените по делото разноски в размер на 910 /деветстотин и десет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: